

Η συνέλευση αλληλεγγύης στους πρόσφυγες που συγκροτήθηκε στην πέτρινη αποθήκη στο λιμάνι του Πειραιά, χώρο όπου διαμένουν εδώ και δύο μήνες περίπου 1500 πρόσφυγες, σηματοδότησε μια σημαντική πρακτική αλληλεγγύης (σημειώνουμε εδώ ότι φυσικά, εξ αρχής δε δεχτήκαμε κανέναν ψευδεπίγραφο διαχωρισμό μεταξύ προσφύγων και μεταναστών που επιχείρησε να επιβάλλει η κυβέρνηση και η Ε.Ε.). Συγκροτήθηκε από ανθρώπους που επιδίωξαν να συνδράμουν στο πλευρό των προσφύγων οργανώνοντας τη λειτουργία του χώρου,

υπερασπιζόμενοι/ες τα δικαιώματα και τις επιλογές τους, ως “μέλη ενός λαού που δείχνει την αλληλεγγύη του στους πρόσφυγες με κάθε τρόπο, και μάλιστα σε μια περίοδο που η ευρύτερη οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα είναι πολύ δύσκολη”, και θεωρώντας ότι ο αγώνας μας με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες είναι κοινός (σύμφωνα με την πρώτη μας ανακοίνωση). Η ταυτότητα του εγχειρήματος ήταν κινηματική και αντιδιαχειριστική: μέσα από τις ανακοινώσεις, έχουμε καταστήσει σαφές ότι δε σχετιζόμαστε με κανένα τρόπο με το κράτος ή τις ΜΚΟ, ότι καταγγέλλουμε την κυβερνητική πολιτική για το προσφυγικό, και ότι δεν σκοπεύαμε ποτέ να συμμετάσχουμε σε καμία κρατικά ενορχηστρωμένη διαδικασία “διαχείρισης των ανθρώπων”, μεταφοράς ή/και παραπληροφόρησης κλπ. Αυτό που επιλέξαμε να κάνουμε ήταν να συμβάλλουμε στην οργάνωση της εσωτερικής ζωής για τους πρόσφυγες μαζί τους, με βάση τις αρχές της δημοκρατίας και της αυτοοργάνωσης, για όσο καιρό οι ίδιοι/ες επέλεγαν να διαμείνουν στον Πειραιά.

Τις τελευταίες μέρες, η κατάσταση στο λιμάνι του Πειραιά έχει αλλάξει σημαντικά. Ξεκίνησε με τη στοχοποίηση της αλληλεγγύης πανελλαδικά, και την μετατροπή των αλληλέγγυων σε υπόπτους – των ίδιων που επιχειρούσαν να σταθούν στο πλευρό των προσφύγων όλους τους τελευταίους μήνες υπό την εγκληματική απουσία του κράτους, και χωρίς τους οποίους οι πρόσφυγες θα εξαναγκάζονταν σε πλήρη εξαθλίωση και πιθανότατα θανάτους. Επιπλέον, οι συνθήκες διαβίωσης των προσφύγων έχουν χειροτερέψει σημαντικά: εκλείπουν τα βασικά είδη πρώτης ανάγκης, στα πλαίσια μιας προσπάθειας εκβιασμού των προσφύγων από την πλευρά των κρατικών και κυβερνητικών μηχανισμών, ώστε να αναγκαστούν να ακολουθήσουν οτιδήποτε επιχειρηθεί να τους επιβληθεί. Το κράτος δεν καλύπτει ούτε τα στοιχειώδη, μέχρι και οι μερίδες του ιδιαίτερα κακού συσσιτίου δεν επαρκούν, ενώ το λιμενικό συχνά εμποδίζει ακόμα και τον απλό αλληλέγγυο κόσμο να μεταφέρει πράγματα στο λιμάνι, επιδιώκοντας να επιβάλλει την εξαθλίωση.

Το κράτος και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν έχει μεριμνήσει ούτε για τη δημιουργία στοιχειωδώς αξιοπρεπών δομών φιλοξενίας των προσφύγων, όπως δεν έχει μεριμνήσει για τη στοιχειώδη νομική τους ενημέρωση, ιατρική περίθαλψη, ούτε φυσικά για τη διαδικασία αιτημάτων ασύλου, επανεγκατάστασης και οικογενειακής επανένωσης, που αποτελούν στοιχειώδη δικαιώματα των προσφύγων. Όλες οι σχετικές διαδικασίες έχουν καταρρεύσει, κι έτσι οι πρόσφυγες, που δικαιούνται την πρόσβαση σε υπηρεσίες ασύλου, δεν έχουν τέτοια δυνατότητα. Φαίνεται ότι αυτό που βασικά απασχολεί την κυβέρνηση είναι να υλοποιεί τις αποφάσεις της συμφωνίας της ντροπής, επαναπροωθώντας ανθρώπους και στοχοποιώντας πρόσφυγες και αλληλέγγυους/ες.

Στο λιμάνι, οι πρόσφυγες, εξαναγκασμένοι να ζουν σε εξαθλιωμένες συνθήκες, ευελπιστούν πλέον στη μεταφορά τους σε καλύτερους χώρους. Η κυβέρνηση τους εμπαίζει και πάλι: ενημερώνει για πούλμαν που δεν έρχονται ποτέ, ενώ ενορχηστρώνει διαδικασίες διαλογής προσφύγων και μεταφοράς τους στις διάφορες δομές. Τις τελευταίες μέρες, η διαδικασία αυτή εξελίσσεται σε ανθρωποφαγική: η μεταφορά προσφύγων στο Σκαραμαγκά προϋποθέτει την απόκτηση ειδικής σφραγίδας από το λιμενικό, αποκλειστικά με βάση λίστες που καλούνται να διαμορφώσουν οι “εθελοντές” και το λιμενικό, προτεραιοποιώντας ανθρώπους με βάση αμφισβητήσιμα και αδιαφανή κριτήρια: με βάση την ένταξη τους σε ευπαθείς ομάδες,

μέχρι και την ύπαρξη τους σε... 8μελείς οικογένειες, καθώς τόσα άτομα χωράει το κάθε κοντέινερ στο Σκαραμαγκά! Διεξάγεται ένας ιδιότυπος “ανταγωνισμός”, ακόμα και μεταξύ πυλών, για τις θέσεις στα πούλμαν. Παράλληλα, οι πρόσφυγες, καθώς δεν αντέχουν άλλο στην παραμονή σε άθλιες συνθήκες, χωρίς καμία παροχή, χωρίς χαρτιά και χωρίς ενημέρωση, εξαναγκάζονται στη συμμετοχή σε αυτόν τον κανιβαλισμό, διεκδικώντας την απόκτηση μιας σφραγίδας!

Για εμάς, ως μέλη της συνέλευσης αλληλεγγύων του πέτρινου, είναι προφανές ότι είναι αδιανόητο πλέον να παρειαυρισκόμαστε, πόσο μάλλον να συμμετάσχουμε σε αυτή τη διαδικασία. Δεν μπορούμε να δεχτούμε να νομιμοποιήσουμε δια της παρουσίας μας την διαχείριση ανθρώπων, τον εξευτελισμό και την εξαθλίωση τους. Δεν μπορούμε φυσικά να λάβουμε μέρος σε καμία διαλογή ανθρώπων, συναινώντας στην επιλογή κάποιων έναντι άλλων, πόσο μάλλον όταν οι συνθήκες στους χώρους αυτούς εξακολουθούν να είναι προβληματικές, και ενώ όλοι/ες δικαιούνται και θα έπρεπε να έχουν πρόσβαση σε αξιοπρεπείς χώρους διαβίωσης. Δεν μπορούμε ούτε να λειτουργήσουμε ως εάν η συγκεκριμένη διαδικασία να μη συμβαίνει ή απλώς να την καταγγείλουμε και να απέχουμε παραμένοντας, μια στάση που θα μετέφερε τις συνέπειες στους ίδιους τους πρόσφυγες (καθώς οι διαμένοντες στην πέτρινη θα εξαιρούνταν αναγκαστικά από τη μεταφορά σε άλλους χώρους, ενάντια στη θέληση τους). Η ενδεχόμενη συνέχιση της πολιτικής μας παρουσίας στην οργάνωση της εσωτερικής ζωής στο πέτρινο υπό τους παρόντες όρους, θα έχανε πλέον το χαρακτήρα της αλληλεγγύης. Θα έδινε άλλοθι σε μια κυβερνητική πολιτική που είναι αντιμεταναστευτική. Θα παραβίαζε τους όρους των συνελεύσεων μας, που αποτελούν το πλαίσιο της παρουσίας μας στο χώρο. Κυρίως όμως, θα μας δημιουργούσε τεράστιο πολιτικό, ηθικό και συνειδησιακό πρόβλημα. Δεν υπάρχει περίπτωση να επιτρέψουμε να γίνει η αλληλεγγύη και οι αλληλεγγυοί/ες κομμάτι του προβλήματος, χάνοντας με αυτό τον τρόπο και την εμπιστοσύνη των προσφύγων.

Καταγγέλλουμε και πάλι την κυβερνητική πολιτική για το προσφυγικό, όπως καταγγέλλουμε και τη συμμετοχή ΜΚΟ και “εθελοντών” (σε ό,τι αφορά το λιμάνι ειδικά, και προεξεχόντων στελεχών της Παμπειραϊκής) σε αυτή τη διαδικασία. Απαιτούμε μαζί με τους πρόσφυγες, μαζί με τις κοινωνικές και πολιτικές συλλογικότητες που δρουν στο πλευρό τους, την ικανοποίηση των αιτημάτων τους: ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, ανοιχτές δομές φιλοξενίας και όχι στρατιωτικοποιημένους χώρους αποκλεισμού, ενσωμάτωση τους στην κοινωνία, νομιμοποίηση και άσυλο, να ανοίξουν τα σύνορα, να καταργηθεί η συμφωνία της ντροπής και να σταματήσουν οι επαναπροωθήσεις.

Αποφασίσαμε συλλογικά ότι δεν μπορούμε ως συνέλευση αλληλεγγύων και εθελοντών/τριων να εξακολουθήσουμε να έχουμε την ευθύνη της λειτουργίας του χώρου με αυτές τις συνθήκες, και έτσι η συλλογικότητα μας αποφασίζει την αυτοδιάλυση της. Καθένας και καθεμία από μας ατομικά θα συνεχίσει ή όχι την παρουσία του/της στο λιμάνι, σύμφωνα με τη δική του/της αντίληψη – όλοι και όλες ωστόσο θα επιλέξουμε την στάση μας με μόνο κριτήριο τα συμφέροντα και τα δικαιώματα των ίδιων των προσφύγων, και τιμώντας τα συλλογικά μας κοινά κεκτημένα. Θεωρούμε ότι η στάση μας να μη συνεχίσουμε τη λειτουργία της συνέλευσης και την οργάνωση του χώρου με βάση αυτή, που προκύπτει από την ειλικρινή διαπίστωση μας ότι η κατάσταση στο λιμάνι περνά σε μια νέα φάση και τα ερωτήματα που τίθενται είναι πλέον διαφορετικά, είναι η μόνη αξιοπρεπής και έντιμη στάση: τιμά και σέβεται τόσο τις αποφάσεις και τη φυσιογνωμία μας, όσο και κυρίως, τους ίδιους τους πρόσφυγες.

Ξέραμε εξ αρχής ότι δίνουμε μια άνιση μάχη, υπερβαίνοντας τις ατομικές και συλλογικές μας δυνάμεις για ένα έργο που κανονικά θα έπρεπε να παρέχει το κράτος. Ωστόσο, υπάρχουν και κόκκινες γραμμές, και δεν θα επιτρέψουμε να ξεπεραστούν. Είμαστε περήφανοι/ες που δίνουμε τη μάχη αυτή με αξιοπρέπεια, παραμένοντας μέχρι τέλους πιστοί/ες στη συλλογική μας λειτουργία, και κυρίως, στους πρόσφυγες. Είναι προφανές ότι όχι απλά δεν τους εγκαταλείπουμε αποχωρώντας από την οργάνωση του χώρου ως συνέλευση, αλλά θα επιδιώξουμε να τους βοηθήσουμε με κάθε τρόπο, από άλλες θέσεις – αυτές που θα επιλέξει ο καθένας και η καθεμία μας, αλλά και αυτές που θα προκύπτουν από τη συλλογική μας αλληλεπίδραση, καθώς οι δεσμοί που δημιουργήσαμε μεταξύ μας τους μήνες αυτούς είναι ισχυροί και

είμαστε βέβαιοι/ες ότι θα συνεχιστούν. Η εμπλοκή μας τους τελευταίους μήνες, η επικοινωνία που αναπτύξαμε με τους πρόσφυγες, η καθημερινή επαφή, το δέσιμο των ζώων μας, η αγάπη, νιώθουμε βαθιά ότι μετασχημάτισαν ριζικά τις ζωές μας, προσωπικά και πολιτικά. Είμαστε τυχεροί/ες που υπήρξαμε συμμετοχοί αυτής της διαδικασίας. Υπερασπιζόμαστε τη φυσιογνωμία και τις αποφάσεις της συνέλευσης αλληλέγγυων και εθελοντών/τριων της πέτρινης. Αγωνιζόμαστε για ανοιχτούς χώρους φιλοξενίας, με πρόσβαση των αλληλέγγυων σε αυτούς. Στηρίζουμε εγχειρήματα αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Διαδηλώνουμε και παλεύουμε για την ανατροπή των αντιμεταναστευτικών πολιτικών, και ενάντια στους πολέμους, μαζί με τους πρόσφυγες, το λαό και τη νεολαία που πλήττονται από τις κυβερνητικές και κρατικές πολιτικές. Συμμετέχουμε σε κοινωνικές και πολιτικές συλλογικότητες και πρακτικές αλληλεγγύης, και καλούμε τους πρόσφυγες να παλέψουμε από κοινού.

Το φως μας, θα νικήσει το σκοτάδι τους. Οι μέρες που θα έρθουν, θα είναι καλύτερες για όλους/ες μας, γεμάτες από την αγάπη που παίρνουμε και δίνουμε όλο αυτόν τον καιρό, στην πέτρινη αποθήκη, στο λιμάνι του Πειραιά. Θα αγωνιστούμε, και θα ζήσουμε, μαζί.

**Συνέλευση αλληλέγγυων και εθελοντών/τριων στην Πέτρινη Αποθήκη
Κυριακή 24 Απριλίου**

Αποφάσεις των προηγούμενων συνελεύσεων μας

<https://www.facebook.com/petrinoi/posts/613210398831595>

<https://www.facebook.com/petrinoi/posts/613211038831531>

<https://www.facebook.com/petrinoi/posts/616887038463931>

Statement of withdrawal of the assembly of solidaires and volunteers of the Stone Building, in the port of Piraeus

The assembly of solidarity to the refugees, which was constituted in the Stone Building in Piraeus port, a place in which 1500 refugees live for the last two months, has been an important practice of solidarity (we would like at this point to note that of course, we have never accepted, since the beginning, any spurious distinction between refugees and immigrants, which the government and the EU have tried to impose). It was constituted by people who sought to assist, standing by the side of the refugees, organizing the functioning of the space, defending their rights and choices, as “members of a people who shows its solidarity to the refugees in all possible ways, in a very difficult social and economic period for the Greek people” and considering our struggle with the refugees and immigrants to be common (according to our first announcement). The identity of our project was based on the movement and against a managerial perspective: in our announcements, we have made clear that we are in no way related to the State or the NGOs, that we denounce the governmental policy regarding the refugees, and that we never intended to participate into any State-orchestrated process of “management of the people”, of transferring or/and misinformation etc. What we have chosen to do is to contribute to the organization of the internal life for the refugees, with them, based on the principles of democracy and self-organization, for as long as themselves chose to stay in the port.

In the last days, the situation in the port of Piraeus has changed significantly. It started with the targeting of the solidaires all over Greece, and their transformation into suspects – the same solidaires who tried to stand by the refugees during all these last months, under the criminal absence of the State – without them, refugees would be condemned into a full immiseration and possible deaths. Moreover, the living conditions of the refugees have been significantly worsened: basic necessities are lacking, in the context of a campaign of blackmail of the refugees by the State and government mechanisms, so as they be forced to follow anything that will be imposed to them. The State does not cover even the most

elementary needs, even the portions of the, of particularly bad quality, ration, are not enough, while the port authorities prevent even the simple people in solidarity to transfer material inside the port, aiming at imposing immiseration.

The State and the SYRIZA-ANEL government have not taken care for the creation of elementary decent hospitality structures for the refugees, as it has not taken care for their elementary legal information, medical care, or the processes for applying for asylum, relocation or family unification, which are the basic rights of the refugees. All the relative processes have collapsed, thus the refugees, who have the right of accessing asylum services, have no such potential. It seems that what actually concerns the government, is to simply implement the decisions of the agreement of shame, deporting people, and targeting the refugees and solidaires.

In the port, the refugees, forced to live into appalling conditions, hope for their transfer into better places. The government once again mocks them: it informs for the arrival of buses which never appear, while it orchestrates processes of selection of refugees and their transfer into the several structures. In the last few days, this process is evolving into a cannibalistic one: refugees' transfer in Skaramangas presupposes acquiring a special stamp from the port authorities, exclusively based on lists which "volunteers" together with the port authorities are called to form, prioritizing people based on questionable and not transparent criteria: based on their insertion into vulnerable groups, even their existence into... families of 8 members, since each container in Skaramangas is built for 8 persons! There is a peculiar "competition", even among the different gates, for a seat in the bus. In parallel, the refugees, who are exhausted and cannot stand their stay into miserable living conditions, with no provisions, no papers and no information, are forced to participate into this cannibalism, demanding to obtain a stamp!

For us, as members of the assembly of solidarity of the Stone Building, it is obvious that it is inconceivable to remain, even more to participate, into this process. We cannot accept the legitimization, through our presence, of managing people, their humiliation and their immiseration. We cannot, of course, take part into any selection of people, consenting into choosing certain people over others, even more since the living conditions in the new structures are still very problematic, and while all refugees have the right, and should have access to decent places of living. We can neither function as if this particular process is not taking place, or by simply denouncing it and abstaining from it while remaining in the port, since this would be an attitude which would have consequences to the refugees themselves (since those living in the Stone Building would be inevitably excluded from their transfer into other places, against their will). A potential continuation of our political presence in the organization of the internal life in the Stone Building, under the present conditions, would have as a result the loss of a solidarity character. It would provide alibi to the governmental policy, which is against the immigrants. It would violate the terms of our assemblies, which are the context of our presence in the port. But mainly, it would create to us a huge political, moral and consciousness problem. There is no case to allow to transform solidarity and the solidaires into a part of the problem, leading to the loss of refugees' trust towards us.

We want, once more, to denounce the governmental policies on the refugees' issue, as we denounce the participation of NGOs and "volunteers" into this process (especially concerning the port, including some well-known members of Pampeiraiki Initiative). We demand, together with the refugees, together with the social and political collectivities which act by the side of the refugees, the satisfaction of their demands: human living conditions, open hospitality structures and not militarized spaces of exclusion, their incorporation into the society, their legitimization and asylum for all, for the borders to open, for the agreement of shame to be repealed, and for deportations to stop.

We have collectively decided that we cannot, as a solidarity and volunteers' assembly, to keep having the responsibility of the functioning of the Stone Building under these circumstances, thus our collectivity decides its dissolution. Each one of us, individually, will continue or not his/her presence in the port,

according to his/her perception – all of us will make our choices based solely on the interests and the rights of refugees themselves, and honoring our collective common acquis. We consider that our choice to not continue the functioning of the assembly and the organization of the place based on the assembly, coming from our sincere ascertainment that the situation in the port comes into a new phase, in which the issues posed are different, is the only possible decent and honorable attitude: it honors and respects both our decisions and character, and the refugees themselves.

We were totally aware, from the outset, that we were giving an unequal battle, surpassing our individual and collective potentials for a duty which was normally exclusively under the responsibility of the State. However, there also exist certain red lines, and we will not allow for them to be overcome. We are proud to be giving this battle with dignity, staying loyal, until the end, into our collective functioning, but most of all, towards the refugees themselves. It is obvious that not only we don't intend to abandon them by leaving from the organization of the Stone Building as an assembly, but we will seek to help them in every possible way, from a different position – those that each one of us will choose, but also these that will come out of our collective interaction, since the bonds we have created all these months are too powerful and we are certain that they will continue. Our engagement these last months, the communication we have built together with the refugees, the daily contact, the bonding of our lives, the love: we deeply feel that they have radically transformed our lives, in the personal and the political level. We are lucky to have been part of all this process. We fully defend the character and the decisions of the solidarity assembly of the Stone Building. We fight for open hospitality structures for the refugees, with the free access of the solidaires to them. We support projects of solidarity and self-organization. We protest and fight for the overthrow of the counter-immigrant policies, against the wars, together with the refugees, the people and the youth who suffer from the governmental and State politics. We participate into social and political collectivities and solidarity practices, and we call for the refugees to fight in common.

Our light, will defeat their darkness. The days to come, will be better for all of us, full out of the love that we have been taking and giving all this time, in the Stone Building, in Piraeus port. We will fight, and we will live, together.

**solidarity and volunteers assembly in the “Stone Building”
Sunday 24 April**

The decisions of our previous assemblies:

<https://www.facebook.com/petrinoi/posts/613210582164910>

<https://www.facebook.com/petrinoi/posts/613211612164807>

<https://www.facebook.com/notes/stone-house-%CF%80%CE%AD%CF%84%CF%81%CE%B9%CE%BD%CE%B7-%CE%B1%CF%80%CE%BF%CE%B8%CE%AE%CE%BA%CE%B7/2042016-announcement-of-the-solidarity-and-volunteers-assembly-in-the-stone-buil/617275781758390>